

ÜDVÖSSÉG ÉS ÖRÖK KÁRHOZAT

Üdvösség a teremtettség végcélja, mely Istennel való egységre emelkedést jelent - a tökéletességre jutás által. Emberi fogalmakkal elképzelhetetlen boldogság, gazdagság és hatalom az üdvözültek osztályrésze, Krisztushoz *hasonló* hatalmat, szellemi rangot és képességeket jelent. Isten szeretetéből, bölcsességéből és igazságosságából következően *nem egy csapásra*, mesebeli jutalomként, hanem *fokozatos fejlődéssel, Isten törvényeiben való munkálkodással érhető el az „atyai örökség”*. Ez annyit jelent, hogy a megtért ember (szellem) minden lépése fontos és értékes ezen az úton, mely önmagában is egyre hatalmasabb örömmel, boldogsággal és szabadsággal jár. Még a nehéz földi út is lehet kellő szellemi világosság birtokában boldog, örömteli. Ugyanakkor a *földi testet öltésektől való végleges szabadulás* már maga is mennyei boldogságot jelent a magasabb létszférákba emelkedő, és még hosszú utat megtenni kényszerülő szellem számára. Azonban akkor már a világosabban felfogható végcél nagyszerűsége, reménye, a növekvő szabadság és lehetőség hatalmas belső ujjongással párosul, mely a cél még gyorsabb elérésére sarkall.

Örök kárhozat az egyik *legsúlyosabb ellentmondása* a keresztény egyházak tanításainak, miszerint a Szeretet Istene ilyen szörnyű megtorlásban részesíti az ún. halálos bűnben elhunyt gyermekeit, és azokat is, akik saját hibájukon kívül nem részesültek a keresztség szentségében.

E tanítás - ha elfogulatlan ésszel közelebbről megvizsgáljuk - azt jelenti, hogy **Mennyei Atyánk,**

- aki maga a SZERETET, és bölcsesség,
- és aki minden hajszálunkat számon tartja,
- aki előre ismeri szabad akaratú döntéseinket,
- aki nem győzi hangsúlyozni Krisztus urunk által a megbocsátást

tömegesen bocsátja létbe azon gyermekeit, akinek a sorsa az örök kárhozat lesz. Ez semmiképpen nem vallana szerető, és igazságos atyára, sőt ellenkezőleg: balga és tehetetlen szülőre, aki a pozitív kimenetelű sorsok mellett az örök kárhozat benépesítésére teremt. Azon túlmenően, hogy ez súlyosan ellentmond a megbocsátás

Krisztus által elhozott tanításának, mélységesen igazságtalan is, és súlyosan ellentmond a becsületes értelemnek (ami isteni ajándék). **Egyrészt a bűn és bűnhődés szörnyű aránytalansága miatt, másrészt az igen erősen eltérő körülmények és sorsok miatt, melyek szélsőséges skáláját látva az esélyegyenlőség nyomát sem fedezhetjük fel.**

Ennek felelősségét pedig a tökéletlen, józan belátásra gyakran képtelen emberre hárítani, mondván, hogy a szabad akaratból az ember maga dönti el, hogy üdvözülni, vagy elkárhozni akar, nemcsak tehetetlen, de felelőtlen és a gondviselést mellőző szülőre vallana.

A szépítések ellenére ma is makacsul tartja magát e dogma. Az *evangéliumokban a fogalom egyáltalán nem szerepel*: az ószövetségi szentírásban is csak egyetlen egyszer fordul elő (Dániel 12.12), az Újszövetségben szintén egyszer (2.Tessz.1.9.) Ugyanakkor a bűn következményeivel fenyegető intésekkel szemben *sokkal gyakoribb a megbocsátás és egyetemes üdvösségre vezető szózat*. Súlyos meghasonlás lenne, hogy miközben Jézus arra tanítja a gyarló embereket, hogy *szeretni kell ellenségeinket* (nem csak akkor, ha bocsánatot kérnek), nem hétszer, de hetvenhétszer (gyakorlatilag mindig) meg kell bocsátani, addig Isten könyörtelen és borzalmas büntetéssel sújtja a tökéletlen és józan ítélőképességében gyakran megkérdőjelezhető embert. „*Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül*” (Mt.18.14.). Jézus azért jött, *hogy megkeresse, ami elveszett...*(L19.10., Mt.18.11.). De a *tékozló fiú* példázata és még számos bibliai idézet az *egyetemes üdvözítés* diadalát hirdeti. Ennek ellenére a bűn és a megátalkodottság súlyos eseteiben *emberi fogalmakkal örökkévalóságnyi idő is eltelik a „szellemi halál” állapotába került sátáni lények feltámasztásáig és haza vezetéséig.*

(Mélyebb összefüggéseket ld. a honlapon található művekben)